

отъ паметници въ самата Италия, а за сжщитѣ въ днешна Унгария и Ромъния знаемъ по-вече. Това бѣха „доброволни“ български емиграции подѣ турски пламъци и сѣчове, защото имаше и „недоброволни“ — грѣселванитѣ подѣ конвой българии изъ източна България въ Караманія и Брусенско, около Лампсакъ и т. н.

На политически основи, но съ економически колоритъ, бѣ насилствена емиграция на Българи вѣнъ отъ Балканския Полуостровъ, продадени въ далечни страни като *роби*. Отецеството на Данте — Флоренция — бѣ единъ отъ най-„цвѣтушитѣ“ пазари за тия роби (По Heyd и Русаут — все за срѣдата на робството).

Най-послѣ, войнитѣ на Русия съ Турция, особено отъ втората половина на XVIII-я вѣкъ, които сж свързани и съвпадатъ съ наченкитѣ на възражданieto ни, прѣдизвикаха масовото изселване на българитѣ особено отъ Източна България, въ Влашко и Южна Русия. Само прѣзъ 1830 г. сж били задигнати отъ югоизточна България по-вече отъ 100,000 души (ср. зап. на Д-ръ Селимински и труда ми „Историята на Сливенъ“).

Най-послѣ и малка България, току-що стжпала на краката си, се удостои съ често пжти принуденитѣ приемъ и закрила на прокудени *емигранти* — Македонцитѣ.

*
* *

Пристжпвайки сега къмъ нашето емиграционно дѣло въ тѣсна смисълъ на думата трѣбва още отъ сега и за втори пжтъ да заявимъ, че *българска емиграция* съ цѣль за *прѣхрана*, *прѣжитание* нѣма и не може да има поне за още нѣколко декади години. Истинската, самобитна и отчасти отъ економически характеръ българска емиграция е тая на *градинаритѣ* ни. Тая емиграция е *професионална*, а не *пролетариатска*, и може да се сравни съ емиграцията на италианцитѣ отъ Сѣверна Италия, не само защото тая послѣдната се оперира въ границитѣ на